

Arrest

nr. 294 454 van 20 september 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. GARGILI, die *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 6 juli 2020 en verzoekt op 17 augustus 2020 om internationale bescherming. Op 2 juni 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 7 juni 2022 aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn van het dorp Kafshan (district Shinwari, provincie Parwan). U bent van Tadzjiekse origine. Uw vader is landbouwer en u hielp

hem af en toe met het werk op de velden. Verder liep u negen jaar school. U heeft drie jongere broers en jongere zus die samen met uw vader nog steeds woonachtig zijn in uw dorp van herkomst. Uw oudste zus woont in de hoofdstad Kabul.

In 2015 kreeg u problemen met de taliban in Afghanistan. Ondanks dat de militante groepering de dorpelingen van Kafshan hadden gewaarschuwd om niet te gaan stemmen tijdens de toen georganiseerde presidentsverkiezingen, besloot u als enige van uw familie om niet in te gaan op hun eis en toch uw stem uit te gaan brengen. Eén of twee dagen later werden de gevolgen van uw daad duidelijk. De taliban kwamen naar het dorp en aan de hand van de inkt op de vingers van de mensen konden ze achterhalen wie toch was gaan stemmen. U werd meegenomen naar een onbekende plek en werd voor tien tot vijftien dagen vastgehouden door de taliban. Tijdens uw gevangenschap werd u hardhandig aangepakt door hen: ze verbrijzelden onder meer uw beide wijsvingers. U bevond zich evenwel in een kritieke toestand en daarop besloten de taliban u om vrij te laten. Na uw vrijlating hebben u en uw ouders een dokter bezocht en deze heeft een stukje van uw vingers moeten amputeren om erger te voorkomen.

Uiteindelijk bent u nog een week of anderhalve week in Afghanistan gebleven alvorens u het land verliet. De taliban kwamen nog twee keer langs bij u. Hoewel ze u niet meer hebben aangesproken, bent u ervan overtuigd dat de taliban u wilden rekruteren voor hun zaak. U vermoedt immers dat de militante groepering u nog steeds wilde straffen omwille van uw deelname aan de verkiezingen. Nog betichtten de taliban u van spionage, omdat uw schoonbroer voor de overheid werkte. Dit is eveneens een reden waarom zij u wilden rekruteren.

U vluchtte in 2015 weg uit Afghanistan en reisde via Pakistan naar Iran. U verbleef ruim drie jaar in de hoofdstad Teheran. Echter, ook in dit land kon u onmogelijk blijven. U verwijst naar de discriminatie die er heerst ten aanzien van de Afgaanse vluchtelingen. Bovendien vreesde u er gedeporteerd te worden naar Afghanistan of gerekruteerd te worden voor de Syrische burgeroorlog. Via Turkije, Griekenland (waar uw vingerafdrukken op 23/08/2019 en op 20/10/2019 werden genomen), enkele Balkanlanden, Italië en Frankrijk kwam u naar België. Op 17 augustus 2020 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een aanvraag tot internationale bescherming in. De overdracht van uw verzoek naar Griekenland door de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van de Dublinakkoorden werd door Griekenland afgewezen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban. Ze zullen u ofwel vermoorden ofwel inlijven om voor hen te gaan vechten. U vernam immers dat de taliban u nog zochten na uw vertrek. In Iran hoorde u tevens dat uw moeder overleden is door alle stress die ze kende. Daarnaast verwijst u ook naar de discriminatie omwille van uw Tadzjiekse origine in uw regio van herkomst. Er leven immers vele Afghanen die van Pashtoe origine zijn en die de taliban genegen zijn.

Ter staving van uw verklaringen legt u een kopie van uw taskara neer alsook een medisch attest daterend van 30 juli 2021 waarin de gedeeltelijke amputatie van uw twee wijsvingers bevestigd wordt en waarin tevens wordt aangehaald dat u kampt met post-traumatische stress.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. U legt weliswaar een medisch attest voor waaruit moet blijken dat u last heeft van posttraumatische stress, maar nergens uit dit document, dat overigens in zeer algemene termen opgesteld werd en geen duidelijkheid biedt over de methode die gehanteerd werd voor de vaststelling, noch over de symptomen waaraan u lijdt, blijkt dat u niet in staat zou zijn om op een volwaardige en autonome manier deel te nemen aan uw asielprocedure. Het CGVS kon evenmin dergelijke noden in uw hoofd vaststellen tijdens het onderhoud. U geeft overigens zelf aan dat u tijdens de duur van het onderhoud geen last had van eventuele psychologische klachten (CGVS, p. 3, 29). Ook uw advocaat maakte aan het einde van het onderhoud geen opmerkingen over uw eventuele mentale moeilijkheden of moeilijkheden om deel te nemen aan het onderhoud (CGVS p. 28).

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS merkt op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Er dient immers vastgesteld te worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u problemen met de taliban heeft gekend en dat u om die reden Afghanistan heeft moeten verlaten.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u het niet aannemelijk hebt gemaakt dat u daadwerkelijk bent gaan stemmen tijdens de Afghaanse presidentsverkiezing, wat nochtans de aanleiding zou hebben gegeven tot uw moeilijkheden met de taliban. Zo is het ten eerste bijzonder opvallend dat u niet kan toelichten in welk jaar de desbetreffende verkiezing plaatsvond. U zegt geen jaartal te kennen en stelt niet echt vertrouwd te zijn met data (CGVS, p. 13). U geeft aan vijftien, zestien of zeventien jaar oud te zijn geweest toen u die problemen had, wat toch een eerder vage tijdsaanduiding is (CGVS p. 14). Dat u, die overigens negen jaar schoolliep en op dat moment toch al minstens vijftien jaar was, niet zou kunnen verduidelijken in welk jaar er presidentsverkiezingen georganiseerd werden in Afghanistan en in welk jaar u dus uw land van herkomst definitief heeft moeten verlaten, is weinig aannemelijk. Elders situeert u uw zagezegde problemen met de taliban ten tijde van de presidentsverkiezingen die de tweede ambtstermijn van Ashraf Ghani zouden ingeleid hebben (CGVS, p. 13). Echter, zoals u reeds tijdens het onderhoud met het CGVS duidelijk gemaakt werd, kan dit onmogelijk het geval zijn daar deze bewuste verkiezing dateert van september 2019 en de daaruit voortvloeiende aanstelling van Ghani in maart 2020, terwijl u zich op dat moment al geruime tijd in Europa bevond. U was immers in augustus 2019 al in Griekenland zoals blijkt uit uw administratief dossier. Dat u in dit verband overigens wel weet te vertellen dat het heden het jaar 2021 is, bevestigt enkel dat u wel degelijk een notie van tijd heeft (CGVS, p. 13). Eveneens zeer merkwaardig is dat u, die toch al vanaf uw adolescentie interesse getoond zou hebben in de Afghaanse politiek en die bovendien weet dat Ghani Karzai heeft opgevolgd als president van Afghanistan (CGVS, p. 19), zichzelf tijdens het onderhoud met het CGVS luidop afvraagt hoelang Ghani nu eigenlijk president is geweest van uw land van herkomst (CGVS, p. 14). Dergelijke uitspraken doen vermoeden dat u eender welke Afghaanse (presidents)verkiezingen dan ook nooit als dusdanig van nabij heeft meegemaakt door zelf te gaan stemmen en dat de summiere kennis die u wel etaleert veeleer vanuit tweede hand afkomstig is. Dat u voorts wel verhaalt over het bestaan van twee stemrondes tijdens de Afghaanse presidentsverkiezingen maar vervolgens zegt niet te weten hoeveel tijd er voorbijging tussen beide rondes (CGVS, p. 14), lijkt deze hypothese te bevestigen.

Dat u als vijftienjarige, en dus als minderjarige, bent gaan stemmen, is op zich weinig geloofwaardig. Immers, om stemgerechtigd te zijn in Afghanistan moet men de leeftijd van achttien jaar hebben. U beweert integendeel dat Afghanen vanaf de leeftijd van tien jaar kunnen gaan stemmen (CGVS, p. 15). Opnieuw moet vastgesteld worden dat u niet op de hoogte lijkt van enkele nochtans evidente zaken. U benadrukt een aantal keer dat het allemaal niet zo veel uitmaakt in Afghanistan en ook als het CGVS zich specifiek afvraagt wat de Afghaanse wetgeving vermeldt omtrent de minimumleeftijd van stemgerechtigden, zegt u dat het niets uitmaakt (CGVS, p. 16). De aan uw administratief toegevoegde informatie toont nochtans aan dat de Afghaanse grondwet hieromtrent duidelijk is: vanaf achttien jaar kan een Afghaan gaan stemmen. Dat op deze regel mogelijk fraude wordt gepleegd, doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat u er in het geheel onwetend over bent. Bovendien legt u geen enkel tastbaar bewijs voor van uw eventuele deelname aan de verkiezingen (CGVS, p. 15).

Voorts merkt het CGVS op dat er aan uw verklaringen met betrekking tot uw zagezegde problemen met de taliban evenmin geloof gehecht kan worden. Uw verklaringen zijn immers zeer vaag, weinig coherent en weinig plausibel gebleken. Zo wordt op geen enkele manier ingezien waarom een vijftienjarige jongeman al het onheil van de taliban over zichzelf zou afroepen en zich dusdanig zou blootstellen aan ernstige risico's op vervolging louter en alleen om een stem in een verkiezing uit te kunnen brengen. Uit uw verklaringen moet immers blijken dat de taliban in de aanloop naar de verkiezingen de lokale bevolking van Kafshan het heel duidelijk hadden gemaakt dat het uitbrengen van een stem represailles met zich zouden meebrengen (CGVS, p. 17). U stelt louter dat u "interesse" had in de verkiezingen, wat eerder vaag is en niet wijst op een doorgedreven politiek engagement (CGVS, p. 18). Van iemand die tegen de wil van de taliban in beslist om toch te stemmen, ondanks eerdere ernstig te nemen dreigementen van deze gewapende groepering, mag verondersteld worden dat hij hiervoor zeer gegronde redenen heeft en dat hij deze motieven op een omstandige wijze kan toelichten. Nog geeft u aan de dreigementen van de taliban aanvankelijk niet serieus genomen te hebben (CGVS, p. 18). Ook dergelijke argumentatie overtuigt geenszins. In zoverre u zelf geen inschatting zou hebben kunnen maken van de mogelijk ernstige consequenties van uw daad, kan minstens verwacht worden dat één van uw volwassen familieleden u gewaarschuwd zou hebben voor het dreigend gevaar. Dat dit nergens zo blijkt uit uw relaas -uw vader

had er naar eigen zeggen geen mening over (CGVS, p. 18)- doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

U vertelt verder dat u voor een tien of vijftiental dagen gevangengenomen werd door de taliban en dat zij u ernstig verwond zouden hebben in die periode, maar ook bij dit element uit uw relaas moeten kanttekeningen geplaatst worden. Bij de DVZ verklaarde u immers nog dat de militante groepering uw vinger hadden afgesneden (DVZ, vragenlijst CGVS). Heden moet blijken dat u verwondingen opliep aan uw beide wijsvingers, alsook dat de taliban uw vingers niet zouden hebben afgesneden maar wel met een zwaar voorwerp verbrijzeld hebben. Pas nadat ze u hadden vrijgelaten, bent u naar een dokter geweest en deze zou uw vingers gedeeltelijk geamputeerd hebben om erger te voorkomen (CGVS, p. 20). Dit zijn toch wezenlijke verschillen.

U zegt voorts dat behalve u ook andere dorpingen die een stem hadden uitgebracht bij de verkiezingen het slachtoffer werden van het geweld van de taliban. Een aantal mensen zouden meegenomen zijn naar het naburige Ghorband en net zoals u werden ook zij ernstig mishandeld door hen, zo zegt u. U heeft evenwel geen idee over hoeveel dorpingen het zou gaan, laat staan dat u namen zou kennen van die andere betrokkenen (CGVS, p. 18, 20). Ook dit is een zeer bevreemdende vaststelling. Nog ziet het CGVS niet waarom de taliban dergelijke praktijken, indien geloofwaardig, clandestien gedaan zouden hebben. Immers, de gewapende groepering had volgens uw eigen verklaringen controle over de regio. Het lijkt toch logischer dat ze dergelijke straffen, waarbij de vingers van mensen die gaan kiezen ernstig verwond worden, publiekelijk uitvoeren, als een waarschuwing naar de rest van de bevolking. Geconfronteerd met deze bedenking van het CGVS, zegt u vaagweg dat het ontvoeren van mensen ook als een “voorbeeld” geldt en dat het een “politiek spel” van de taliban betreft (CGVS, p. 21). De vaststelling dat u er nauwelijks in slaagt om het één en het ander te verduidelijken, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas verder.

Naast het verkiezingsverhaal haalt u nog twee motieven aan voor uw vertrek uit Afghanistan. Enerzijds spreekt u over een angst om gerekruteerd te worden door de taliban, anderzijds verwijst u naar de discriminatie in uw regio van herkomst omwille van uw Tadzjiekse origine. Er dient evenwel opgemerkt te worden dat ook aan dergelijke problematieken geen geloof gehecht wordt. Wat betreft uw vrees om gerekruteerd te worden, valt vooreerst op dat u maar moeilijk kan verduidelijken waarom de taliban van u zouden verlangen om te gaan strijden voor hun zaak. U vermoedt onder meer dat zij u nog steeds wilden straffen omdat u was gaan stemmen. Echter, hierboven is reeds duidelijk vastgesteld dat uw relaas met betrekking tot uw zogezegde deelname aan de presidentsverkiezing niet geloofwaardig is gebleken. Het CGVS ziet voorts niet in waarom een groepering als de taliban eerst een mogelijke rekrut zouden vrijlaten uit hun gevangenis om niet veel later deze persoon opnieuw achterna te gaan (CGVS, p. 20). U zegt voorts dat de taliban u wilden inlijven omdat uw schoonbroer voor de Afghaanse overheid werkte en omdat zij vermoedden dat u hen bespioneerde en informatie doorspeelde aan de overheid (CGVS, p. 19). Het is evenwel ook voor uzelf geheel onduidelijk waarom de taliban iemand zouden willen rekruteren die zij in de eerste plaats betichten van spionage. De geloofwaardigheid van dit element uit uw relaas wordt trouwens verder ondergraven door de vaststelling dat u bij de DVZ nog geen enkele melding maakte van dergelijke beschuldiging van spionage aan uw adres. Dat ze u dit bij de DVZ niet gevraagd zouden hebben, is geen ernstig argument (CGVS, p. 20). U dient immers zelf aan te brengen wat de motieven zijn waarop u uw vrees voor vervolging baseert, en u kreeg ook tijdens het onderhoud op DVZ de kans eventuele toevoegingen te doen aan uw relaas (zie administratief dossier). Wat betreft uw problemen omwille van uw etnische origine, verklaart u dat de Tadzjiken in uw regio zich bedreigd voelen door de Pashtoenen die er eveneens woonachtig zijn en u zegt dat er sprake zou zijn van discriminatie. Echter, als gevraagd wordt of u ooit het slachtoffer werd van dergelijke discriminerende praktijken, stelt u dat dit wel een aantal keer is voorgevallen binnen de muren van de school maar nooit erbuiten (CGVS, p. 22). Uit zulke verklaringen kan bezwaarlijk een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade vastgesteld worden gezien de beperkte frequentie van de feiten en de eerder lage impact. Het volstaat ook niet om te verwijzen naar een algemene situatie om in aanmerking te komen voor een beschermingsstatus, u dient uw vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade te concretiseren op uw persoon.

Gelet op dit alles meent het CGVS dat uw asielmotieven niet geloofwaardig zijn gebleken en kan u de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus dan ook niet toegekend worden.

De documenten die u ter staving neerlegt, kunnen bovenstaande motivatie van het CGVS niet ombuigen. De kopie van uw taskara dient hoogstens ter staving van uw identiteit, wat in deze niet betwist wordt. Het voorgelegde medisch attest bevestigt dat uw beide wijsvingers gedeeltelijk geamputeerd zijn. Dergelijk attest zegt evenwel niets over de wijze waarop u deze verwondingen opgelopen heeft, laat staan dat het

een bewijs vormt voor uw beweerde moeilijkheden met de taliban. Het vormt geenszins een sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Dit geldt des te meer voor een psychologisch attest. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Het in casu neergelegde medisch attest is zoals eveneens duidelijk blijkt uit de inhoud, minstens voor wat betreft de oorzaak van uw verwondingen aan uw vingers, gebaseerd uw verklaringen. In verband met de psychische problemen is geen duidelijkheid over de symptomen waarop deze conclusie gebaseerd werd, of via welke methode de diagnose werd gesteld.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal

provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak

van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”**. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat vooreerst in op het motief van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij daadwerkelijk is gaan stemmen tijdens de Afghaanse presidentsverkiezingen. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het bijzonder opvallend is dat hij niet kan toelichten in welk jaar de desbetreffende verkiezingen plaatsvonden, betoogt verzoeker in het verzoekschrift als volgt. Onder verwijzing naar de verklaringen die hij in dit verband aflegde bij het

commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal), oppert hij dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud geen exact jaartal kon geven van de verkiezingen waarvoor hij ging stemmen, maar dat hij echter duidelijk maakte dat het om de verkiezingen van 2014 ging door te vertellen dat er twee rondes werden gestemd. Hij verduidelijkt dat er tijdens de presidentsverkiezingen van 2019 geen twee stemrondes waren. Hij vervolgt dat uit de verklaringen van het persoonlijk onderhoud die hij citeert, blijkt dat het persoonlijk onderhoud op dit punt duidelijk onsamenhangend is, waarbij verzoeker onder andere uit de lucht valt wanneer vermeld wordt dat de tweede ambtstermijn van Ghani in 2020 begon. Luidens het verzoekschrift bedoelde verzoeker met het antwoord dat het om de verkiezingen ging die leidden tot de tweede ambtstermijn van Ghani, dat zijn problemen begonnen na de tweede kiesronde. Hij voegt hier nog aan toe dat de verwerende partij bij onduidelijkheden haar vragen evenwel dient te verduidelijken opdat verzoeker exact zou begrijpen wat er gevraagd wordt. Verzoeker besluit dat op basis van dit motief niet tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas mag worden besloten.

Verder is verzoeker het ook niet eens met de overweging van de bestreden beslissing dat zijn bewering dat hij als vijftienjarige, en dus als minderjarige, is gaan stemmen, op zich weinig geloofwaardig is. Ook in dit verband verwijst verzoeker naar de verklaringen die hij hieromtrent aflegde tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal. Hij stelt vooreerst dat hij de minimumleeftijd om te stemmen in Afghanistan niet kent. Vervolgens benadrukt hij dat hij aangaf dat leeftijd in Afghanistan eigenlijk niet belangrijk is in deze context. Hij meent dat Afghanistan niet te vergelijken is met België, en dat men er nooit in is geslaagd om de waarden en gebruiken eigen aan de rechtsstaat en democratie te laten omarmen door de bevolking van Afghanistan. Volgens verzoeker nemen zowel de gewone bevolking als verschillende verantwoordelijken voor de naleving van regels, de wetten en reglementen niet ernstig genoeg. Hij voegt hieraan toe dat dit absoluut de realiteit is in de rurale gebieden van Afghanistan. In het licht van het voorgaande stelt hij voorts dat er meer mensen ingeschreven waren om te stemmen dan er mensen hadden mogen stemmen, en dat de verwerende partij met deze feitelijkheden rekening diende te houden. Hij verwijst voorts naar een internetartikel van *United States Institute for Peace*, waarin deze wantoestanden tijdens de presidentsverkiezingen worden beschreven. Hij vervolgt dat het dan ook niet ongeloofwaardig is dat er minderjarigen gebruikt werden om meer stemmen te bekomen, wat ook tijdens eerdere verkiezingen gebeurde, zoals volgens hem blijkt uit het door hem in dit verband aangehaalde internetartikel.

Vervolgens gaat verzoeker in op het motief van de bestreden beslissing dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen met betrekking tot zijn problemen met de taliban. In dit verband hekelt hij ten eerste dat er in de bestreden beslissing wordt gesteld dat op geen enkele manier ingezien wordt waarom een vijftienjarige jongeman al het onheil van de taliban over zichzelf zou afroepen en zich dusdanig zou blootstellen aan ernstige risico's op vervolging louter en alleen om een stem in een verkiezing uit te kunnen brengen. Ook hier citeert verzoeker enkele passages uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud, waarna hij stelt dat hieruit blijkt dat hij wel degelijk duidelijk maakte waarom hij toch is gaan stemmen: hij was namelijk een jongeman die uit nieuwsgierigheid is gaan stemmen. Hij vervolgt dat hij uit een apolitiek gezin komt, dat zijn vader geen enkele mening had over de verkiezingen, dat hij zelf is vertrokken naar de stemming en zijn stem heeft uitgebracht en dat hij, omwille van zijn jonge leeftijd, niet heeft nagedacht over de gevolgen van zijn daden. Hij benadrukt dat rekening dient te worden gehouden met de persoonlijkheid van een verzoeker om internationale bescherming bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van een relaas. Verzoeker meent dat de verwerende partij dan ook rekening diende te houden met zijn leeftijd en persoonlijkheid.

Ten tweede kan verzoeker de verwerende partij niet volgen waar zij geen geloof hecht aan zijn bewering dat hij voor een aantal dagen gevangengenomen werd door de taliban en dat de taliban hem ernstig verwond hebben in die periode. Enerzijds wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het commissariaat-generaal aangaande de verwondingen die hij opliep. In dit verband stelt verzoeker dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende verklaarde: *“met als gevolg dat ze mijn vinger afsneden”*. Hij verduidelijkt dat er niet gevraagd, noch gezegd werd wie zijn vingers heeft afgesneden. Hij verduidelijkt vervolgens dat het de dokter was die uiteindelijk zijn vingers diende te amputeren. Verzoeker besluit dat er helemaal geen tegenstrijdigheid is tussen zijn twee interviews en dat hij, vermits hij bij het commissariaat-generaal uitgebreider mocht vertellen, op dat ogenblik alle informatie heeft gegeven met betrekking tot de amputatie van zijn vingers. Anderzijds wordt in de bestreden beslissing herhaald dat hij verklaarde dat de taliban, behalve hemzelf, ook andere dorpelingen die een stem hadden uitgebracht bij de verkiezingen mee zouden hebben genomen naar een naburige gevangenis en hen daar ernstig mishandeld zouden hebben, en wordt gesteld dat niet ingezien kan worden waarom de taliban dergelijke

praktijken, indien geloofwaardig, clandestien gedaan zouden hebben. Verzoeker stelt in dit verband dat hij niet gezegd heeft dat andere dorpelingen “clandestien” zijn meegenomen. Voorts meent hij dat het evenmin noodzakelijk was voor de taliban om publiekelijk straffen uit te voeren. Volgens hem is het arresteren en meenemen van mensen een voldoende waarschuwing voor de rest van de bevolking. Hij verduidelijkt dat de littekens van de mishandeling die zij ondergingen immers zichtbaar zijn voor anderen. Verzoeker besluit dat de bewering van de commissaris-generaal dat de taliban straffen publiekelijk zouden uitvoeren, niet meer geloofwaardig is dan de feiten zoals hij ze zelf heeft verteld.

Wat betreft verzoekers andere twee vluchtmotieven, wijst hij er in het verzoekschrift op dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken summier over zijn problemen diende te vertellen, terwijl zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal uitgebreider was en hem de mogelijkheid bood om alles in detail uit te leggen. Verzoeker verduidelijkt dat hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd waarvoor hij Afghanistan ontvlucht is, waarna hij vervolgens kort (zoals van hem gevraagd werd) zijn redenen heeft opgesomd, met inbegrip van zijn vrees te worden gerekruteerd en dat hij bij het commissariaat-generaal uitgebreid verteld heeft dat dit door beschuldigingen van spionage kwam. Hij benadrukt dat hij in een stressvolle situatie zit en herhaalt dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken de druk voelde om alles zo summier mogelijk uit te leggen doordat hem gevraagd werd kort te zijn. Verzoeker vervolgt zijn betoog door te stellen dat er in zijn geval duidelijk sprake is van een opeenstapeling van omstandigheden, daar hij een schoonbroer heeft die werkzaam was bij de overheid, daar hij is gaan stemmen terwijl de taliban dat niet wilden en daar hij een etnisch Tadzjieek is. Hij besluit dat al deze elementen ertoe geleid hebben dat hij een geschikt persoon was om te rekruteren. Volgens hem zullen de taliban hem uiteraard niet als een vooraanstaande strijder aannemen, maar eerder als een strijder die als eerste opgeofferd zal worden tijdens een moeilijke strijd. Hij wijst er nog op dat de Pashtouns meer aanzien hebben binnen de taliban dan andere bevolkingsgroepen.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker hekelt vooreerst dat de commissaris-generaal oordeelde dat er geen reëel risico op het lijden van ernstige schade wegens willekeurig geweld meer is na de machtsovername door de taliban.

Vervolgens gaat verzoeker in het verzoekschrift in op de socio-economische en humanitaire crisis in Afghanistan. Hij citeert hierbij een fragment uit de “Afghanistan Country Focus” van EUAA van januari 2022, een fragment uit de verklaring van dr. Ramiz Alakbarov, plaatsvervangend speciaal vertegenwoordiger voor de secretaris-generaal van de Verenigde Naties van 15 maart 2022, alsook fragmenten uit verschillende persartikels.

Verzoeker vervolgt zijn betoog door te stellen dat er ook rekening dient te worden gehouden met zijn persoonlijke situatie. Concreet stelt hij dat er, omwille van de precaire economische situatie in Afghanistan, haast geen werk is en dat werken bemoeilijkt wordt voor verzoeker omdat zijn twee wijsvingers geamputeerd zijn. Ook het feit dat hij van Tadzjieekse origine is, maakt volgens verzoeker dat hij de humanitaire situatie nog erger voelt. Hij verduidelijkt dat hij zal achtergesteld worden bij het ontvangen voor ontwikkelingshulp door discriminatie die ten opzichte van niet-Pashtouns in Afghanistan bestaat. Hij besluit dat hij ongetwijfeld in een penibele socio-economische situatie zal belanden indien hij naar Afghanistan zou terugkeren en voegt nog toe dat zijn vader niet kan werken omdat hij blind is aan één oog, zijn moeder overleden is en zijn broers nog te jong zijn om te werken.

Wat betreft de precaire humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, concludeert verzoeker als volgt:

“Het Hof van Justitie heeft bepaald dat artikel 15 b) van de Europese richtlijn met nr. 2004/83/EU (thans richtlijn 2011/95/EU) overeenstemt met artikel 3 EVRM (HvJ 17 februari 2009, (GK), Elgafaji t. Staatsecretaris van Justitie). Artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet is de omzetting van artikel 15 b) uit bovenvermelde Europese richtlijn.

Daarnaast heeft het EHRM in haar rechtspraak bepaald dat socio-economische of humanitaire omstandigheden aanleiding kunnen geven tot de schending van het non-refoulement beginsel (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk).

In zijn noot bij het bovenvermeld arrest Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk d.d. 28.06.2011 stelt Prof. Mr. Hemme Battjes dezelfde zienswijze (BATTJES, H., “Sufi en Elmi. “Geen uitzetting vanwege oorlog en hongersnood”, NTMNCJM-Bull., 2012, 73-99): [...]

Het is onbetwistbaar dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is als de situatie in bovenvermeld arrest.

De huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is uitermate erbarmelijk en leidt ontegensprekelijk tot een schending van artikel 3 EVRM.

Deze omstandigheden zijn te wijten aan een actor die nu de macht heeft overgenomen in Afghanistan, dit is de taliban. Het is dezelfde situatie als in het arrest van het EHRM Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk waar bepaald werd dat Al Shabaab door zijn handelen verantwoordelijk was voor de hongersnood in Somalië. Sedert de machtsovername van de taliban heeft de overgrote meerderheid van de internationale gemeenschap allerlei sancties opgelegd. Hierdoor is een waardig leven onmogelijk geworden in Afghanistan.

De sancties worden opgelegd door het radicale en extremistische beleid dat de taliban voert in Afghanistan. De taliban gaat niet over tot toegevingen die zouden leiden tot opheffing van sancties van de internationale gemeenschap.

Bijgevolg is de penibele situatie te wijten aan een actor, een partij of organisatie die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheerst, zoals bepaald wordt in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Hierdoor is het gewone risico-criterium van toepassing zoals bepaald in Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk.

Ingevolge het gewone risico-criterium zijn 'zeer uitzonderlijke omstandigheden' niet gevergd. De 'zeer uitzonderlijke omstandigheden' zijn enkel gevergd wanneer ziekte, honger of ander lijden te wijten is aan natuurlijke oorzaken zoals droogte en het onvermogen van de staat een oplossing te bieden voor problemen ten gevolge armoede en gebrek aan hulpbronnen.

Uit voorgaande volgt dat het terugsturen van verzoeker een schending van het non-refoulement beginsel zal teweegbrengen."

Hij besluit dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstig schade door ofwel willekeurig geweld ofwel de precaire humanitaire situatie in Afghanistan.

2.1.3. Verzoeker vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om de bestreden beslissing te hervormen en hem aldus de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) toe te kennen, of hem in subsidiaire orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, geen bijkomende stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 23 augustus 2023 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus, "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022", 23 september 2022;
- COI Focus, "Afghanistan, Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

COI Focus "Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022.

2.2.3. Op 29 augustus 2023 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer waarin hij bijkomende informatie aangaande de veiligheidssituatie en socio-economische situatie in Afghanistan aanhaalt en citeert.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd te worden door de taliban. Verzoeker verklaart in 2015 problemen te hebben gekregen met de taliban nadat hij, ondanks dat de groepering de dorpelingen van zijn dorp gewaarschuwd had om niet te gaan stemmen tijdens de toen georganiseerde presidentsverkiezingen, besloot om als enige van zijn familie toch te gaan stemmen. De taliban achterhaalden welke dorpelingen toch gingen stemmen en namen hen, met inbegrip van verzoeker, mee naar een naburige gevangenis alwaar zij hardhandig werden aangepakt. Nadat de taliban verzoeker vrijlieten, kwamen zij nog twee keer bij hem thuis langs. Verzoeker vermoedt dat de taliban hem nog steeds wilden straffen omwille van zijn deelname aan de verkiezingen, mogelijks door hem te rekruteren voor hun zaak. Daarnaast betichtten de taliban verzoeker van spionage, omdat zijn schoonbroer voor de overheid werkte, wat eveneens een reden is waarom zij hem wilden rekruteren. Tot slot vreest verzoeker ook discriminatie omwille van zijn Tadzjiekse origine.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt. Vooreerst (I) heeft verzoeker, omwille van verschillende redenen, geenszins aannemelijk gemaakt dat hij problemen met de taliban heeft gekend in 2015 nadat hij, ondanks de waarschuwingen die de taliban uitten ten aanzien van de dorpelingen om niet te gaan stemmen tijdens de toen georganiseerde presidentsverkiezingen, toch besloot om te gaan stemmen. Zo (i) heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij daadwerkelijk is gaan stemmen tijdens de Afghaanse presidentsverkiezingen. Ten eerste

(a) kan hij niet toelichten in welk jaar de desbetreffende verkiezingen plaatsvonden. Ten tweede (b) is zijn bewering dat hij als vijftienjarige, en dus als minderjarige, is gaan stemmen, op zich weinig geloofwaardig. Voorts (ii) kan er aan verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn zagezegde problemen met de taliban evenmin geloof gehecht worden, daar deze verklaringen zeer vaag, weinig consistent en weinig plausibel blijken te zijn. Ten eerste (a) wordt op geen enkele manier ingezien waarom een vijftienjarige jongeman al het onheil van de taliban over zichzelf zou afroepen en zich dusdanig zou blootstellen aan ernstige risico's op vervolging louter en alleen om een stem in een verkiezing uit te kunnen brengen. Ten tweede (b) plaatst de commissaris-generaal ook enkele kanttekeningen bij verzoekers bewering dat hij een aantal dagen gevangen genomen werd door de taliban en dat zij hem ernstig verwond hebben in die periode. Enerzijds legt verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal verschillende verklaringen af inzake de verwondingen die hij tijdens deze periode opliep. Anderzijds wijst de verwerende partij op verzoekers verklaring dat de taliban, behalve verzoeker zelf, ook andere dorpingen die een stem hadden uitgebracht bij de verkiezingen mee zouden hebben genomen naar een naburige gevangenis en hen daar ernstig mishandeld zouden hebben, en stelt zij dat verzoeker geen idee had over hoeveel dorpingen het zou gegaan hebben, en hij al helemaal hun namen niet kende, en dat niet ingezien kan worden waarom de taliban dergelijke praktijken, indien geloofwaardig, clandestien gedaan zouden hebben. Daarnaast (II) kan ook aan de problematieken die aan de basis liggen van de twee overige motieven voor verzoekers vertrek uit Afghanistan, zijnde zijn vrees door de taliban gerekruteerd te worden en zijn vrees gediscrimineerd te worden omwille van zijn Tadzjiekse origine, geen geloof gehecht worden. Wat betreft verzoekers vrees gerekruteerd te worden (i), valt op dat verzoeker maar moeilijk kan verduidelijken waarom de taliban hem zouden willen rekruteren. Wat betreft de beweerdde problemen omwille van verzoekers etnische origine (ii), wijst de verwerende partij op de beperkte frequentie en eerder lage impact van de door verzoeker voorgehouden feiten en stelt zij dat het niet volstaat om te verwijzen naar een algemene situatie om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Ten slotte (III) kunnen de door verzoeker neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het pomen van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerdde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.5.3. De Raad beaamt vooreerst de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker, omwille van verschillende redenen, geenszins aannemelijk gemaakt heeft dat hij problemen met de taliban heeft gekend in 2015 nadat hij, ondanks de waarschuwingen die de taliban uitten ten aanzien van de dorpingen om niet te gaan stemmen tijdens de toen georganiseerde presidentsverkiezingen, toch besloot om te gaan stemmen.

2.3.5.3.1. Ten eerste oordeelt de commissaris-generaal terdege dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk is gaan stemmen tijdens de Afghaanse presidentsverkiezingen.

2.3.5.3.1.1. In dit verband dient enerzijds te worden vastgesteld dat verzoeker niet kan toelichten in welk jaar de desbetreffende verkiezingen plaatsvonden.

Verzoeker weet tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal te verklaren dat hij ging stemmen voor verkiezingen waar Ghani kandidaat was, en dat het dus om presidentsverkiezingen ging. Wanneer verzoeker een eerste keer gevraagd wordt wanneer deze presidentsverkiezingen plaatsvonden, geeft hij het vage antwoord "*het was datum tien of elf*" (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 13). Wanneer de *protection officer* verduidelijkte dat hij peilde naar het jaartal waarin deze verkiezingen plaatsvonden, stelt hij dat hij geen jaartal kent. Nadat de *protection officer* verzoeker erop wees dat het vreemd is dat iemand die beweert negen jaar school te hebben gelopen (*ibid.*, p. 8), de kalender niet kan hanteren, benadrukt verzoeker dat hij niet echt vertrouwd is met data. Verzoeker gaf ook een ontwijkend en niet ter zake doend antwoord wanneer hem gezegd werd dat hij ook een andere

kalender mocht gebruiken (*ibid.*, p. 13). Verder in zijn persoonlijk onderhoud, in de context van de tweede poging van de *protection officer* om te weten wanneer de verkiezingen waaraan hij zou deelgenomen hebben in de tijd te situeren, verklaart verzoeker dat hij vijftien, zestien of zeventien jaar oud was toen hij problemen kreeg, en dus ook toen hij ging stemmen (*ibid.*, p. 14). De Raad stelt vast dat deze verklaring op zich eveneens een zeer vage tijdsaanduiding is. Bovendien volgt hieruit dat verzoeker minstens vijftien jaar oud was ten tijde van de verkiezingen waaraan hij zou hebben deelgenomen. Het is dan ook weinig aannemelijk dat verzoeker, die negen jaar naar school is geweest en minstens vijftien jaar oud zou zijn geweest toen zijn problemen begonnen, niet vertrouwd zou zijn met data en niet zou kunnen verduidelijken in welk jaar er presidentsverkiezingen georganiseerd werden in Afghanistan en in welk jaar hij dus zijn land van herkomst definitief moest verlaten. Dat verzoeker verder in het persoonlijk onderhoud stelt dat het 2021 was op het moment van zijn persoonlijk onderhoud (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 13), bevestigt bovendien dat verzoeker wel degelijk een notie van tijd heeft.

In een volgende poging van de *protection officer* om de presidentverkiezingen waaraan verzoeker zou hebben deelgenomen in de tijd te situeren, wordt verzoeker de vraag gesteld of het de verkiezingen betrof die Ghani's eerste of tweede termijn inleidden (*ibid.*, p. 13), waarop hij antwoordde dat het om zijn tweede periode ging. De *protection officer* merkte echter terecht op dat dit onmogelijk het geval kan zijn daar deze bewuste verkiezingen dateren van september 2019 en de daaruit voortvloeiende aanstelling van Ghani in maart 2020 plaatsvond, terwijl verzoeker zich op dat moment al geruime tijd in Europa bevond. Uit het administratief dossier blijkt immers dat hij in augustus 2019 reeds in Griekenland was, hetgeen niet wordt ontkend.

In dit verband merkt de commissaris-generaal bovendien terdege op dat het merkwaardig is dat verzoeker, die toch al vanaf zijn adolescentie interesse zou hebben getoond in de Afghaanse politiek en die bovendien weet dat Ghani Karzai heeft opgevolgd als president van Afghanistan (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 14, 18), zichzelf tijdens het persoonlijk onderhoud in de voorgaande context luidop afvraagt hoelang Ghani nu eigenlijk president is geweest van zijn land van herkomst (*ibid.*, p. 14). Dergelijke uitspraken, in samenhang gezien met verzoekers onvermogen de verkiezingen waarvoor hij zou gaan stemmen zijn correct in de tijd te situeren, doen wel degelijk vermoeden dat hij eender welke Afghaanse (presidents-)verkiezingen dan ook nooit als dusdanig van nabij heeft meegemaakt door zelf te gaan stemmen en dat de summiere kennis die hij wel etaleert veeleer vanuit tweede hand afkomstig is.

In het verzoekschrift verwijst verzoeker naar het vervolg van het persoonlijk onderhoud waarin de *protection officer* verduidelijkte dat hij probeerde te achterhalen wanneer verzoeker problemen kreeg en aan verzoeker vroeg of het dan om de verkiezingen ging die de overgang van Karzai naar Ghani teweeg brachten. Verzoeker oppert dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud geen exact jaartal kon geven van de verkiezingen waarvoor hij ging stemmen, maar dat hij, met het antwoord dat hij gaf op deze vraag, echter duidelijk maakte dat het om de verkiezingen van 2014 ging door te vertellen dat er twee rondes werden gestemd. Hij verduidelijkt dat er tijdens de presidentsverkiezingen van 2019 geen twee stemrondes waren. Hij vervolgt dat uit de verklaringen van het persoonlijk onderhoud die hij citeert blijkt dat het persoonlijk onderhoud op dit punt duidelijk onsamenhangend is, waarbij verzoeker onder andere uit de lucht valt wanneer vermeld wordt dat de tweede termijn van Ghani in 2020 begon. Luidens het verzoekschrift bedoelde verzoeker met het antwoord dat het om de verkiezingen ging die leidden tot de tweede termijn van Ghani, dat zijn problemen begonnen na de tweede kiesronde. Hij voegt hier nog aan toe dat de verwerende partij bij onduidelijkheden haar vragen evenwel dient te verduidelijken opdat verzoeker exact zou begrijpen wat er gevraagd wordt.

De Raad stelt in dit verband vast dat verzoeker bovenvermelde verklaringen pas aflegde nadat de *protection officer* meerdere onsuccesvolle pogingen ondernam om de verkiezingen waarvoor verzoeker zou hebben gestemd in de tijd te situeren. Het is pas nadat verzoeker verschillende onjuiste, vage of ontwijkende verklaringen aflegde dat hij met deze verklaring op de proppen kwam. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoeker plots dan wel weet dat er twee stemrondes waren tijdens de vermeende verkiezingen, maar dat hij vervolgens zegt niet te weten hoeveel tijd er voorbijging tussen beide rondes (*ibid.*, p. 14). Deze vaststelling bevestigt het vermoeden dat verzoeker eender welke Afghaanse (presidents-)verkiezingen, met inbegrip van de verkiezingen van 2014, nooit als dusdanig van nabij heeft meegemaakt door zelf te gaan stemmen en dat de summiere kennis die hij wel etaleert veeleer vanuit tweede hand afkomstig is.

In zoverre verzoeker betoogt dat hij de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud verkeerd verstaan heeft en dat hij, toen hij verklaarde dat het om de verkiezingen ging die leidden tot de tweede

termijn van Ghani, bedoelde dat zijn problemen begonnen na de tweede kiesronde van de verkiezingen van 2014, merkt de Raad op dat verzoeker nergens melding maakte van het gegeven dat hij de vragen van de *protection officer* niet goed had begrepen of dat deze onduidelijk waren. Doorheen het persoonlijk onderhoud drukt verzoeker overigens ook zijn tevredenheid uit over de verklaringen die hij aflegde (*ibid.*, p. 22, 27). Voorts vroeg de raadsman van verzoeker na het persoonlijk onderhoud de notities van het persoonlijk onderhoud op krachtens artikel 57/5*quater*, § 2 en § 3, van de Vreemdelingenwet. Er werden echter geen opmerkingen bij deze notities geformuleerd, zoals voorzien in artikel 57/5*quater*, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het gaat dan ook niet op *post factum* te verklaren dat hij bepaalde vragen tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal niet goed begrepen zou hebben of dat deze onduidelijk waren en waardoor hij verkeerde verklaringen zou hebben afgelegd.

2.3.5.3.1.2. Anderzijds oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekers bewering dat hij als vijftienjarige, en dus als minderjarige, is gaan stemmen, op zich weinig geloofwaardig is. De bestreden beslissing overweegt in dit verband als volgt:

“Dat u als vijftienjarige, en dus als minderjarige, bent gaan stemmen, is op zich weinig geloofwaardig. Immers, om stemgerechtigd te zijn in Afghanistan moet men de leeftijd van achttien jaar hebben. U beweert integendeel dat Afghanen vanaf de leeftijd van tien jaar kunnen gaan stemmen (CGVS, p. 15). Opnieuw moet vastgesteld worden dat u niet op de hoogte lijkt van enkele nochtans evidente zaken. U benadrukt een aantal keer dat het allemaal niet zo veel uitmaakt in Afghanistan en ook als het CGVS zich specifiek afvraagt wat de Afghaanse wetgeving vermeldt omtrent de minimumleeftijd van stemgerechtigden, zegt u dat het niets uitmaakt (CGVS, p. 16). De aan uw administratief toegevoegde informatie toont nochtans aan dat de Afghaanse grondwet hieromtrent duidelijk is: vanaf achttien jaar kan een Afghaan gaan stemmen. Dat op deze regel mogelijk fraude wordt gepleegd, doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat u er in het geheel onwetend over bent. Bovendien legt u geen enkel tastbaar bewijs voor van uw eventuele deelname aan de verkiezingen (CGVS, p. 15).”

Verzoeker stelt vooreerst in het verzoekschrift dat hij de minimumleeftijd om te stemmen in Afghanistan niet kent. Vervolgens benadrukt hij dat hij aangaf dat leeftijd in Afghanistan eigenlijk niet belangrijk is in deze context. Hij meent dat Afghanistan niet te vergelijken is met België, en dat men er nooit in is geslaagd om de waarden en gebruiken eigen aan de rechtsstaat en democratie te laten omarmen door de bevolking van Afghanistan. Volgens verzoeker nemen zowel de gewone bevolking als verschillende verantwoordelijken voor de naleving van regels, de wetten en reglementen niet ernstig genoeg. Hij voegt hieraan toe dat dit absoluut de realiteit is in de rurale gebieden van Afghanistan. In het licht van het voorgaande stelt hij voorts dat er meer mensen ingeschreven waren om te stemmen dan er mensen hadden mogen stemmen, en dat de verwerende partij met deze feitelijkheden rekening diende te houden. Hij verwijst voorts naar een internetartikel van *United States Institute for Peace*, waarin deze wantoestanden tijdens de presidentsverkiezingen worden beschreven. Hij vervolgt dat het dan ook niet ongeloofwaardig is dat er minderjarigen gebruikt werden om meer stemmen te bekomen, wat ook tijdens eerdere verkiezingen gebeurde, zoals volgens hem blijkt uit het door hem in dit verband aangehaalde internetartikel.

Waar verzoeker in dit betoog in grote lijnen gevolgd kan worden, dient er evenwel en bovenal te worden onderlijnd dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde pertinente en in het administratief dossier steun vindende tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof gehecht kan worden aan de voorgehouden problemen met de taliban omwille van het beweerde gaan stemmen voor presidentsverkiezingen. Bovendien doet bovenstaand betoog geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat verzoeker geen enkel tastbaar bewijs voorlegt van zijn beweerde deelname aan de verkiezingen.

2.3.5.3.2. Ten tweede kan er aan verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn zagezegde problemen met de taliban evenmin geloof gehecht worden, daar deze verklaringen zeer vaag, weinig consistent en weinig plausibel blijken te zijn.

2.3.5.3.2.1. Vooreerst wordt op geen enkele manier ingezien waarom een vijftienjarige jongeman al het onheil van de taliban over zichzelf zou afroepen en zich dusdanig zou blootstellen aan ernstige risico's op vervolging louter en alleen om een stem in een verkiezing uit te kunnen brengen. Uit verzoekers verklaringen blijkt namelijk dat de taliban in de aanloop naar de verkiezingen de lokale bevolking van Kafshan heel duidelijk hadden gemaakt dat het uitbrengen van een stem represailles met zich zouden

meebrengen (*ibid.*, p. 17). Dat verzoeker, een minderjarige, desondanks is gaan stemmen, is redelijkerwijze niet aannemelijk.

Verzoeker tracht dit tijdens zijn persoonlijk onderhoud te verschonen door te stellen dat hij is gaan stemmen uit interesse in de verkiezingen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 18). De Raad, in navolging van de verwerende partij, merkt op dat deze verklaring eerder vaag is en niet wijst op een doorgedreven politiek engagement. Van iemand die tegen de wil van de taliban in beslist om toch te stemmen, ondanks eerdere ernstig te nemen dreigementen van deze gewapende groepering, mag verondersteld worden dat hij hiervoor zeer gegronde redenen heeft en dat hij deze motieven op een omstandige wijze kan toelichten. Omwille van dezelfde reden kan verzoekers verklaring in het verzoekschrift, dat hij is gaan stemmen omdat hij nieuwsgierig was, hier geen verschoning bieden. Dat verzoeker op dat moment nog jong was, zoals hij in het verzoekschrift benadrukt, doet aan het voorgaande geen afbreuk. De taliban spraken immers klare taal en verzoeker was op dat moment, zo weze herhaald, minstens vijftien jaar oud (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 14), waardoor mag verwacht worden dat hij over voldoende maturiteit beschikte om de duidelijke boodschap van de taliban in dit verband te begrijpen. Het gaat dan ook niet op te stellen dat verzoeker niet zou hebben nagedacht over de gevolgen van het gegeven dat hij ging stemmen, zoals hij in het verzoekschrift voorhoudt, of dat hij de dreigementen van de taliban aanvankelijk niet serieus nam, zoals hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal verklaarde (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p.18).

De commissaris-generaal voegt in dit verband terecht nog toe dat, in zoverre verzoeker zelf geen inschatting zou hebben kunnen maken van de mogelijk ernstige consequenties van zijn daad, minstens verwacht kan worden dat één van zijn volwassen familieleden hem gewaarschuwd zou hebben voor het dreigend gevaar. Dat dit nergens uit zijn relaas blijkt, doet wel degelijk in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Dat verzoeker uit een apolitek gezin komt en zijn vader geen mening had over de verkiezingen, betekent niet dat zij niet zouden geweten hebben dat de verkiezingen plaatsvonden en dat de taliban dreigementen geuit hadden ten aanzien van iedereen die ging stemmen. Aldus kan wel degelijk verwacht worden dat verzoekers volwassen familieleden hem gewaarschuwd zouden hebben en hem die dag in de gaten zouden hebben gehouden.

2.3.5.3.2.2. Daarnaast plaatst de commissaris-generaal ook terecht kanttekeningen bij verzoekers bewering dat hij een aantal dagen gevangen genomen werd door de taliban en dat zij hem ernstig verwond hebben in die periode.

In dit verband wijst de commissaris-generaal eerst terecht op het feit dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het commissariaat-generaal inzake de verwondingen die hij tijdens zijn gevangenschap voor de taliban zou hebben opgelopen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker namelijk dat “ze” zijn vinger hadden afgesneden, terwijl hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal dan weer gewag maakte van verwondingen aan zijn beide wijsvingers. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat de taliban zijn vingers niet hadden afgesneden, maar wel met een zwaar voorwerp hebben verbrijzeld en dat hij na zijn vrijlating naar de dokter is geweest, waar zijn vingers gedeeltelijk geamputeerd werden (*ibid.*, p. 20).

In dit verband stelt verzoeker dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende verklaarde: “*met als gevolg dat ze mijn vinger afsneden*”. Hij verduidelijkt dat er niet gevraagd, noch gezegd werd wie zijn vingers heeft afgesneden. Hij verduidelijkt vervolgens dat het de dokter was die uiteindelijk zijn vingers diende te amputeren. Verzoeker besluit dat er helemaal geen tegenstrijdigheid is tussen zijn twee interviews en dat hij, vermits hij bij het commissariaat-generaal uitgebreider mocht vertellen, op dat ogenblik alle informatie heeft gegeven met betrekking tot de amputatie van zijn vingers.

De Raad stelt vast dat, wanneer verzoekers verklaring “*met als gevolg dat ze mijn vinger afsneden*” in het geheel van zijn verklaringen die hij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekeken wordt, duidelijk blijkt dat verzoeker bedoelde dat de taliban zijn vinger afgesneden hebben. Hij sprak namelijk meermaals opeenvolgend over “ze”, nadat hij zijn verklaringen begon met het stellen dat de taliban tegen de nieuwe verkiezingen waren.

In zoverre verzoeker deze tegenstrijdigheid tracht te verschonen door te wijzen op het feit dat hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd verzocht kort te zijn, onderlijnt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming

van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure om internationale bescherming. Dat de procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken een andere finaliteit heeft en dat aldaar gevraagd wordt om het relaas kort samen te vatten, vormt in het geheel geen verklaring voor het feit dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn vinger door de taliban werd afgesneden, terwijl hij bij het commissariaat-generaal verklaarde dat zijn wijsvingers verbrijzeld werden door de taliban, wat net een kernelement in het relaas uitmaakt.

Nadat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, trachtte hij ook *post factum* zijn eerdere verklaringen van tijdens het persoonlijk onderhoud te nuanceren, door te stellen dat de taliban zijn vinger dermate verbrijzeld hadden dat hij nog maar met één stuk huid vast ging, waardoor de dokter nadien bijna niets meer had om af te snijden tijdens de amputatie (*ibid.*, p. 20). Uit verzoekers eerdere verklaringen, voor de confrontatie met zijn tegenstrijdigheden, blijkt evenwel enkel dat de taliban zijn vingers hebben verbrijzeld tot ze blauw zagen (*ibid.*, p. 20).

Bovendien slaagt verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift, noch met zijn *post factum* vergoelijking tijdens het persoonlijk onderhoud, er geenszins in te verklaren waarom hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken sprak van één gewonde vinger, terwijl hij bij het commissariaat-generaal verklaarde dat zijn twee wijsvingers werden verwond.

Naast de voorgaande pertinente vaststelling, oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ook nog terecht het volgende:

“U zegt voorts dat behalve u ook andere dorpingen die een stem hadden uitgebracht bij de verkiezingen het slachtoffer werden van het geweld van de taliban. Een aantal mensen zouden meegenomen zijn naar het naburige Ghorband en net zoals u werden ook zij ernstig mishandeld door hen, zo zegt u. U heeft evenwel geen idee over hoeveel dorpingen het zou gaan, laat staan dat u namen zou kennen van die andere betrokkenen (CGVS, p. 18, 20). Ook dit is een zeer bevreemdende vaststelling. Nog ziet het CGVS niet waarom de taliban dergelijke praktijken, indien geloofwaardig, clandestien gedaan zouden hebben. Immers, de gewapende groepering had volgens uw eigen verklaringen controle over de regio. Het lijkt toch logischer dat ze dergelijke straffen, waarbij de vingers van mensen die gaan kiezen ernstig verwond worden, publiekelijk uitvoeren, als een waarschuwing naar de rest van de bevolking. Geconfronteerd met deze bedenking van het CGVS, zegt u vaagweg dat het ontvoeren van mensen ook als een “voorbeeld” geldt en dat het een “politiek spel” van de taliban betreft (CGVS, p. 21). De vaststelling dat u er nauwelijks in slaagt om het één en het ander te verduidelijken, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas verder.”

De Raad kan verzoeker volgen waar hij in het verzoekschrift stelt dat uit zijn verklaringen niet *per se* blijkt dat de dorpingen die hadden gestemd niet heimelijk werden gestraft. Uit zijn verklaringen blijkt echter wel dat dit niet publiekelijk is gebeurd, daar zij meegenomen werden naar een gevangenis midden in de bergen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 17). Gelet op het gegeven dat de taliban volgens verzoekers verklaringen de controle hadden over de regio, is het wel degelijk logischer dat de taliban mensen die tegen de wil van de groepering gingen stemmen publiekelijk zouden straffen als een waarschuwing naar de rest van de bevolking. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat het niet noodzakelijk was voor de taliban om de straffen publiekelijk uit te voeren en dat het arresteren en meenemen van mensen een voldoende waarschuwing voor de rest van de bevolking is, zeker gezien de littekens van de mishandeling door de taliban die ze tijdens hun gevangenschap opliepen voor iedereen zichtbaar zijn. Hoewel uit verzoekers verklaringen niet *per se* blijkt dat de arrestatie van de betrokken personen door de taliban clandestien zou gebeurd zijn, blijkt hieruit evenmin dat er veel mensen getuige waren van deze arrestaties. De mensen die bij deze arrestaties aanwezig waren zullen mogelijks weten dat de littekens die de gevangenen hadden bij hun vrijlating door de taliban werden aangebracht omwille van het gegeven dat zij hadden gestemd. Andere mensen van het dorp hebben hier enkel het raden naar. Een publieke bestraffing door de taliban van de mensen die tegen hun wil deelnamen aan de verkiezingen is in die zin dan ook veel effectiever, daar iedereen van het dorp zo weet waarom en door wie deze mensen gestraft werden. In het licht van het voorgaande is de door verzoeker geschetste gang van zaken wel degelijk minder geloofwaardig dan dat de taliban de personen die gestemd hadden publiekelijk zouden bestraffen.

Voorts laat verzoeker de pertinente overweging, dat hij niet kan zeggen hoeveel andere dorpelingen toen gevangen genomen werden door de taliban, laat staan wat hun namen zijn, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig verweer, onverminderd overeind blijft.

2.3.5.4. Voorts oordeelt de Raad dat het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève in hoofde van verzoeker evenmin kan worden afgeleid uit de twee overige door hem voorgehouden motieven voor zijn vertrek uit Afghanistan, zijnde zijn vrees door de taliban gerekruteerd te worden en zijn vrees gediscrimineerd te worden omwille van zijn Tadzjiekse origine.

2.3.5.4.1. Wat betreft verzoekers vrees door de taliban gerekruteerd te worden, oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat hier geen geloof aan kan worden gehecht daar verzoeker maar moeilijk kan verduidelijken waarom de taliban hem zouden rekruteren.

In het verzoekschrift stelt verzoeker in dit verband dat er in zijn geval duidelijk sprake is van een opeenstapeling van omstandigheden: hij heeft een schoonbroer die werkzaam was bij de overheid, hij is gaan stemmen terwijl de taliban dat niet wilden en hij is een etnisch Tadzjiek. Al deze elementen hebben er volgens hem toe geleid dat hij een geschikt persoon was om te rekruteren.

De Raad stelt eerst en vooral vast dat verzoeker, waar hij in zijn verzoekschrift blijft vasthouden aan zijn verklaring dat hij onder meer vermoedt dat de taliban hem nog steeds willen straffen omdat hij was gaan stemmen en hem daarom willen rekruteren, voorbijgaat aan de bovenvermelde pertinente vaststellingen op basis waarvan geconcludeerd kan worden dat zijn relaas met betrekking tot zijn zogezegde deelname aan de presidentsverkiezingen niet geloofwaardig is.

In dit verband merkt de commissaris-generaal bovendien terecht op dat er niet ingezien kan worden waarom een groepering als de taliban eerst een persoon die ze hebben gevangen genomen omdat hij tegen hun wil is gaan stemmen zouden vrijlaten uit hun gevangenis om niet veel later deze persoon opnieuw achterna te gaan om hem te rekruteren als bijkomende straf voor het gegeven dat hij zou gestemd hebben (*ibid.*, p. 20). Waar verzoeker hierop tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal antwoordt dat hij er zo slecht aan toe was dat ze hem moesten vrijlaten, merkt de Raad op dat ook moeilijk kan ingezien worden waarom zij hun mishandelingen zo ver zouden laten komen als zij hem nog wilden rekruteren als verdere straf.

Verder kan ook geen geloof gehecht worden aan verzoekers bewering dat de taliban hem willen rekruteren omdat zijn schoonbroer voor de Afghaanse overheid werkte en zij hem daarom van spionage verdenken. Enerzijds valt moeilijk in te zien waarom de taliban iemand zouden willen rekruteren die zij in de eerste plaats van spionage verdenken. Er kan namelijk verwacht worden dat de taliban mensen trachten te rekruteren die een zekere loyaliteit vertonen ten opzichte van hen en hun zaak. Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat de taliban hem niet als een vooraanstaande strijder willen rekruteren, maar als een strijder die als eerste zou worden opgeofferd bij een moeilijke strijd, merkt de Raad op dat voor een dergelijke positie, waarin de betrokken rekrut wellicht snel het leven zou laten, des te meer verwacht kan worden dat de taliban op zoek zouden gaan naar mensen die een sterke loyaliteit vertonen aan hun zaak, en aldus zeker geen genoegen zouden nemen met iemand die zij beschuldigen van spionage tegen hen.

Anderzijds wordt de geloofwaardigheid van dit element van verzoekers relaas verder ondergraven door de vaststelling dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van dergelijke beschuldigingen van spionage aan zijn adres. Verzoeker betoogt dat hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd waarvoor hij Afghanistan ontvlucht is, waarna hij vervolgens kort (zoals van hem gevraagd werd) zijn redenen heeft opgesomd, met inbegrip van zijn vrees te worden gerekruteerd en dat hij bij het commissariaat-generaal uitgebreid verteld heeft dat dit door beschuldigingen van spionage kwam. In dit verband wenst de Raad te herhalen dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure om internationale bescherming. Dat de procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken een andere finaliteit heeft en dat aldaar gevraagd wordt om het relaas kort samen te vatten, vormt in het geheel geen verklaring voor het feit dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van het gegeven dat de taliban hem van spionage betichtten omdat zijn schoonbroer voor de toenmalige Afghaanse overheid werkte, en dat

zij hem omwille hiervan willen rekruteren, wat net een kernelement in het relaas uitmaakt. Verwacht kon worden dat verzoeker spontaan melding zou gemaakt hebben van het gegeven dat hij door de taliban wordt verdacht van spionage, *quod non*.

In zoverre verzoeker deze ommissie bij zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken tracht te vergoelijken door het feit dat hij in een stressvolle situatie zit, wijst de Raad erop dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoeker niet ontslaat van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Het argument veel stress te hebben gehad tijdens voormeld verhoor, doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Bovendien kan redelijkerwijze worden verwacht dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een coherente beschrijving van kan geven. Verder benadrukt de Raad nog dat er *in casu* geen gegevens voorhanden zijn waaruit blijkt dat stress of eventuele geheugenproblemen verzoeker verhinderd zouden hebben op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de administratieve procedure en zijn asielmotieven op een dienstige wijze uiteen te zetten.

Tot slot valt ook niet in te zien waarom de taliban verzoeker zouden willen rekruteren omdat hij Tadzjieek is, daar hij zelf verklaart dat zij door hen gediscrimineerd worden. Verzoeker brengt ook geen informatie bij waaruit blijkt dat niet-Pashtouns door de taliban gerekruteerd worden om als eerste opgeofferd te worden tijdens een moeilijke strijd.

2.3.5.4.2. Daarnaast kan uit de overige beweerde problemen omwille van verzoekers etnische origine, geen gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde worden afgeleid. De bestreden beslissing overweegt in dit verband terecht als volgt:

“Wat betreft uw problemen omwille van uw etnische origine, verklaart u dat de Tadzjiekken in uw regio zich bedreigd voelen door de Pashtoenen die er eveneens woonachtig zijn en u zegt dat er sprake zou zijn van discriminatie. Echter, als gevraagd wordt of u ooit het slachtoffer werd van dergelijke discriminerende praktijken, stelt u dat dit wel een aantal keer is voorgevallen binnen de muren van de school maar nooit erbuiten (CGVS, p. 22). Uit zulke verklaringen kan bezwaarlijk een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade vastgesteld worden gezien de beperkte frequentie van de feiten en de eerder lage impact. Het volstaat ook niet om te verwijzen naar een algemene situatie om in aanmerking te komen voor een beschermingsstatus, u dient uw vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade te concretiseren op uw persoon.”

Verzoeker laat deze overweging volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig verweer, onverminderd overeind blijft.

2.3.5.5. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.5.6. Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.7. In zijn aanvullende nota van 29 augustus 2023 oppert verzoeker dat hij als terugkeerder uit het westen gestigmatiseerd zal worden.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen

gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *"to play the game"*. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

De Raad herhaalt dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijkt daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd. Het louter verwijzen naar zijn verblijf van enige tijd in Europa volstaat niet. Verzoekers betoog mist de nodige persoonlijke invulling. Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de fundamentele kenmerken van zijn identiteit of op de mogelijkheid om “*het spel*” mee te spelen. Het is niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich zou hebben eigen gemaakt.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder

deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Inzake verzoekers Tadzjiekse origine bemerkt de Raad dat het louter gegeven een Tadzjiek te zijn niet voldoende is opdat verzoeker in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Uit de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, en waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt immers niet dat er sprake is van een systematische vervolging van alle personen van Tadzjiekse origine (zie EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023, p. 85-86). In de beschikbare informatie kan worden gelezen dat bij de individuele beoordeling van een vrees voor vervolging in hoofde van een persoon met Tadzjiekse etniciteit er rekening gehouden moet worden met het gegeven dat deze persoon gepercipieerd zal worden als iemand die banden heeft met de National Resistance Front (hierna: de NRF), waarbij in het bijzonder de Tadzjiken afkomstig uit de districten Panjshir en Andarab in de provincie Baghlan een gevaar lopen. De Raad stelt *in casu* vast dat verzoeker eerder geen vervolgingsvrees wegens zijn Tadzjiekse origine aannemelijk heeft gemaakt (zie *supra*), dat er geen sprake is van enige banden met de NRF en dat hij afkomstig is uit de provincie Parwan. In het licht van deze omstandigheden kan niet worden aangenomen dat verzoeker zal worden gevisieerd bij een terugkeer naar Afghanistan wegens het loutere gegeven van Tadzjiekse origine te zijn.

2.3.5.8. De Raad besluit in navolging van bovenstaande dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen

individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-

economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk.

Zoals hoger reeds aangehaald wordt niet betwist dat Afghanistan wordt geconfronteerd met een ernstige humanitaire crisis. De door verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota van 29 augustus 2023 geciteerde nieuwsberichten, de passage uit de *“Afghanistan Country Focus”* van EUAA van januari 2022 en de passage uit *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023 en eveneens van EUAA, liggen in dezelfde lijn als de hierboven geciteerde bronnen en bevestigen dat de humanitaire en economische situatie prangend is en dat de natuurrampen de situatie nog hebben verslechterd, maar hieruit kan niet worden besloten dat deze situatie wordt veroorzaakt door een actor, noch dat verzoeker als gevolg van een intentionele handeling of nalaten te handelen persoonlijk wordt geïdiseerd waardoor hij in een situatie zal belanden waarin hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voldoen.

In zoverre door verzoeker in het tweede middel verder wordt gesteld dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername in wezen de oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geïdiseerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Voor zover verzoeker in het tweede middel van het verzoekschrift nog meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest *“Sufi en Elmi”* van het EHRM, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest *“Sufi en Elmi”* is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de-factore* regering aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in *“Sufi en Elmi”*. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest *“Sufi en Elmi”* wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest *“Sufi en Elmi”* nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest *“Sufi en Elmi”* werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Door louter te stellen dat, in een context waarin er door de precare economische situatie in Afghanistan sowieso haast geen werk is, werken voor verzoeker nog bemoeilijkt wordt door het gegeven dat zijn twee wijsvingers geamputeerd worden, dat het feit dat hij van Tadzjiekse origine is maakt dat hij de humanitaire situatie nog erger voelt, dat hij zal achtergesteld worden bij het ontvangen voor ontwikkelingshulp door discriminatie die ten opzichte van niet-Pashtouns in Afghanistan bestaat en dat zijn vader niet kan werken omdat hij blind is aan één oog, zijn moeder overleden is en zijn broers nog te jong zijn om te werken, maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij in de context van de precare socio-economische en humanitaire situatie persoonlijk zal worden gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker brengt geenszins informatie bij dat Tadzjiken of personen die een gelijkaardig profiel als verzoeker hebben, in deze context specifiek gevisieerd zullen worden door de taliban.

Waar verzoeker in de aanvullende nota van 29 augustus 2023 nog stelt dat hij omwille van zijn verleden in Afghanistan en als terugkeerder uit het westen gestigmatiseerd zal worden en derhalve moeilijk aan werk zal geraken, herhaalt de Raad dat verzoekers relaas, noch zijn bewering verwesterd te zijn of als dusdanig gepercipieerd te worden, omwille van de bovenvermelde redenen, niet geloofwaardig zijn.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict

dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Parwan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, zijnde Parwan. Verzoeker laat na deze aan te voeren. Verzoeker citeert uit nieuwsrapporten, rapporten en richtlijnen, waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan nog steeds sprake is van een volatiele veiligheidssituatie en veiligheidsincidenten. Deze informatie over de veiligheidsincidenten ligt in lijn met de door de commissaris-generaal gehanteerde objectieve landeninformatie, waarmee aldus rekening werd gehouden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie. Verzoeker toont met deze gegevens evenwel niet aan dat er op heden in de provincie Parwan alsnog een situatie van willekeurig geweld voorhanden is, waardoor hij louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Verzoeker laat verder na om concreet toe te lichten dat er sprake is van persoonlijke omstandigheden, die het risico in zijn hoofde zouden verhogen. Volledigheidshalve stelt de Raad, gelet op de bovenstaande vaststellingen onder 2.3.6.2., vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden bewijst door zijn betoog dat hij in extreme armoede zal belanden.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op hetgeen voorafgaat niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van nationaliteit van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.10. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend drieëntwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS